

Nagyon szeretjük!

Ma este a Nemzeti Színházban voltam. Beethoven esten. Két dolog miatt vettem még decemberben jegyet erre a koncertre: az egyik, mert nagyon szeretem Beethovent, a második, hogy hat éves voltam, amikor Kobajasi Kenicsiró megnyerte a Magyar Televízió Nemzetközi Karmesterversenyét, s akkor anyám sokszor emlegette a nevét. Hogy milyen jó karmester. Szerintem egy kicsit szerelemes is volt bele. Szóval, szerettem volna élőben is látni, hallani. Fantasztikus volt! Persze tetszett az Egmont nyitány, Kállai Ernő zseniálisat szólóhegedült a D-dúr hegedűversenyben, s állt a hátamon a szőr a c-moll (5.) szimfónia alatt, annyira magával ragadott. De a legnagyobb élmény, ennek a Kobajasi Kenicsirónak a tudása és szerénysége volt. A MÁV Szimfonikusok tagjait szinte egyesével állíttatta fel, hogy azokat ünnepelje a közönség. Ünnepeztük is. A zenekar tagjait, Kállai Ernőt, Beethovent, de leginkább Kobajasi Kenicsirót.

Lukácsházi Győző, az est házigazdája a koncert elején elmondta, hogy megkérdezte a zenekar tagjait: „Na, milyen?” „Nagyon szeretjük” – volt a válasz. Eddig is tudtam, hogy szeretik, most már magam is hallottam, s láttam, hogy miért. Vajon, hány ember mondja rólunk azt, hogy nagyon szeretjük?

Szeged, 2017. 05. 15.